

Михайло Георгійович Попруженко народився 25 липня 1866 року. Походив із високоосвіченої сім'ї священика – протоієрея і богослова Г.І. Попруженка, викладача Херсонської духовної семінарії.

1888 року закінчив історико-філологічний факультет Новоросійського університету з золотою медаллю. Крім староболгарської і взагалі слов'янських мов, Михайло Георгійович був знавцем класичних мов, санскриту, а також литовської та румунської, що відкривало йому широкі можливості до опрацювання першоджерел. Попруженко зробив значний внесок у вітчизняну історіографію, зокрема славістику. Південнослов'янська середньовічна література була серед його пріоритетів. Магістерська дисертація Попруженка, яку він успішно захистив у 1894 році, була присвячена історії літературної діяльності в Сербії в XV ст. Уже за п'ять років молодий вчений захистив в Харкові у відомого професора М.С. Дринова докторську дисертацію на тему «Синодик царя Бориса (Борила)» (XIII ст.). Серед інших праць, які були віхою в дослідженні рукописів антиєретичного змісту, слід згадати «Слова Козьми Пресвітера». Дві останні були обліковані вже за часів його директорства. Наукові розвідки М.Г. Попруженка, зокрема оприлюднення важкодоступних джерел, високо цінували його сучасники, наприклад, І.Я.Франко.

У 1889 році Попруженко обирається членом Одеського товариства історії і старожитностей (з 1909 — його секретар). Був членом Одеського бібліографічного товариства, Історико-філологічного товариства при Новоросійському університеті, Російського археологічного інституту у Константинополі. Його перу належить чимало статей у «Записках» товариства. У він 1914 спромігся підготувати покажчик статей, опублікованих у I-XXX томах цього наукового видання.

Будучи директором Одеської міської публічної бібліотеки (1896-1919) М.Г. Попруженко досліджував її історію та вивчав фонди, залишивши історичний нарис «Одесская городская публичная библиотека, 1830-1910 г.» (1911) та видання друкованого каталогу в п'яти томах за 1901-1911 рр.

Крім наукової роботи, професор Попруженко ніс основний тягар як адміністратор. У період революцій, і особливо Громадянської війни, він постійно тримав на контролі фінансування бібліотеки, поповнення і розміщення фондів, вів листування з офіційними особами, що з огляду на періодичну зміну влади, вимагало обережності й терпіння.

У грудні 1919 року в зв'язку з наступом більшовиків і рішенням евакуювати білогвардійські війська (Вооруженные силы юга России) Попруженко запросив відпустки, очевидно, в критичний момент готуючись покинути Одесу. У документі, який було відправлено відділом народної освіти 21 грудня 1919 року на ім'я помічника бібліотекаря Людвіга де-Рібаса, повідомлялося, що «временно на срок отпуска г-на профессора Попруженко, согласно его заявлению, заведение библиотекою передано Вам». Швидше за все Попруженко емігрував з родиною у лютому-березні 1920 року.

В еміграційний період, і до кінця свого життя Михайло Попруженко жив у Софії, де викладав на історико-філологічному факультеті столичного університету. Обійняти цю посаду йому допоміг колишній посол Болгарії в Україні І.Шишманов. Невдовзі він був обраний членом-кореспондентом Болгарської АН (1923; дійсний член Академії – 1941); членом Болгарського археологічного інституту (1928) і Македонського наукового інституту у Празі (1934). Серед ґрунтовних видань цього періоду за авторства Попруженка повна Кирило-Мефодіївська бібліографія за 1934-1940 роки. Помер Михайло Георгійович 30 березня 1944 року в Софії від серцевого нападу на сімдесят восьмому році життя.